

flødigt at stille særlige Krav med Hensyn til Ophold.

Ejheller har man medtaget den i Aldersrentelovens § 2 under Nr. 4 opførte Betingelse vedrørende Fattighjælps Ydelse. Denne Betingelse har man ment at kunne se bort fra dels under Hensyn til, at der er Tale om en paa Sygeforsikringen som Grundlag hvilende Ret, dels under Hensyn til, at Omraadet for Hjælp med Fattighjælps Virkning ved den forestaaende Reform af Forsørgelseslovgivningen tænkes begrænset saaledes, at det i det væsentlige alene vil komme til at omfatte Personer, der vil rammes af den i Forslaget under Nr. 3 anførte Regel.

Med Hensyn til den i Stk. 3 indeholdte Regel henvises til Bemærkningerne ovenfor under h.

Til § 39.

Grundbeløbene for Invaliderenten og Aldersrenten er — som omtalt ovenfor under g — fastsat under eet og til samme Beløb, bortset fra, at der for Aldersrentens Vedkommende, ligesom hidtil, er Mulighed for ved Opsættelse med Begærings Indgivelse til det 66., 67. eller 68. Aar at faa et noget højere Beløb („Ventetillæg“). Den Ensartethed i Behandlingen, som det i denne Paragraf opstillede *Skema* giver Udtryk for, brydes imidlertid ved forskellige af Lovforslagets efterfølgende Bestemmelser, baade saaledes, at der tages fornødent Hensyn til den Forskel, der i Almindelighed vil være paa en Invaliderrentenyders og en Aldersrentenyders Forhold, og saaledes at der indenfor hver af disse Grupper tages Hensyn til de almindeligt forekommende Forskelligheder i de paagældendes Forhold. I saa Henseende henvises til Bemærkningerne ovenfor under g angaaende Fradragsreglerne og de forskellige Arter af Tillæg.

I Overensstemmelse med, hvad der sammesteds er anført, fastsættes i Renteskemaet en Graduering efter det ifølge Aldersrenteloven gældende Princip.

Med Hensyn til den Inddeling af Landet, som opstilles i Skemaet, bemærkes, at der er foretaget den Forandring i Forhold til Aldersrentelovens Inddeling, at alle bymæssige Bebyggelser med over 1500 Indbyggere er henført til den midterste Gruppe, medens det ifølge Aldersrenteloven afhæng af Kommunalbestyrelsens Bestemmelse, om en bymæssig Bebyggelse skulde henføres til denne Gruppe, og saadan Bestemmelse kunde kun træffes med Hensyn til Bebyggelser med over 2000 Indbyggere. Med Hensyn hertil skal oplyses, at der her i Landet

ved sidste almindelige Folketælling fandtes 16 bymæssige Bebyggelser med over 2000 Indbyggere og 17 med mellem 1500 og 2000 Indbyggere.

I Stk. 2 har man optaget en Bestemmelse, hvorefter en Kommune, der er Nabo-kommune til en Kommune, som har højere Grundbeløb, kan faa Ministerens Samtykke til at komme ind under de for sidstnævnte Kommune gældende Satser, saafremt Levevilkaarene er ligesaa dyre som i denne Kommune (der tænkes herved paa en Kommune, som ifølge Stk. 1 har højere Grundbeløb, ikke en Kommune, som selv i Henhold til Stk. 2 er henført til en Gruppe med højere Grundbeløb). Under tilsvarende Betingelser kan de for en bymæssig Bebyggelse med over 1500 Indbyggere gældende Satser bringes til Anvendelse i den øvrige Del af en Landkommune.

Med Hensyn til Størrelsen af de forestaaede Grundbeløb bemærkes, at man i Betragtning af Forholdet mellem Leveomkostningerne i de forskellige Dele af Landet anser det for rigtigt, at Satserne for de 3 Kommunegrupper nærmes noget mere til hinanden end efter den gældende Aldersrentelov. Ifølge denne er Forholdet mellem Satserne i de 3 Grupper omtrent 100—80—60, medens Lovforslagets Forhold er 100—85—70, hvilket bedre svarer til Forholdet mellem Leveomkostningerne de forskellige Steder.

Satserne for enlige Kvinder ligger ca. 7 pCt. under Satserne for enlige Mænd, og Satserne for Ægtepar udgør ca. 1½ Gange Satserne for enlige Mænd, hvilket er samme Forhold som ifølge Aldersrenteloven af 1927. Ifølge Invalidforsikringslovens § 4, Stk. 5 er Forholdet ligeledes det, at Ægtepar (kun) faar 1½ Gange saa meget som en enlig Person.

Ifølge Aldersrenteloven er Forholdet mellem Aldersrenten for Personer, der begynder som 65, 66, 67 og 68-aarige det, at der er en Stigning („Ventetillæg“) paa ca. 10 pCt. for hvert af de nævnte Alderstrin. Efter en Afvejelse af de forskellige Forhold, som her maa komme i Betragtning (paa den ene Side: det rigtige i at opmuntre til at vente saa længe som muligt med at begære Aldersrente, og paa den anden Side: at mange ogsaa uden saadan Opmuntring vil vente, saalænge de kan, medens adskillige — uden at det kan lægges dem til Last — er ude af Stand til at opsætte deres Begæring om Rente), er man kommet til det Resultat, at en Stigning paa 5 pCt. vil være passende. I Overensstemmelse hermed er Forslagets Satser